

KIRJE POHJOISALUEEN NEUVOSTOJEN EDUSTAJAKOKOUKSEEN OSALLISTUVILLE BOLSHEVIKKITOVEREILLE

Toverit! vallankumouksemme elää mitä kriittisintä aikaa. Samanaikaisesti on havaittavissa suuri murros sosialistisen maailmanvallankumouksen kasvussa sekä maailman imperialismin taistelussa tuota vallankumousta vastaan. Puolueemme vastuunalaisille johtajille lankeaa jättiläismäinen tehtävä, jonka laiminlyöminen uhkaa johtaa proletariaatin internationalistisen liikkeen täydelliseen vararikkoon. Ajankohta on sellainen, että viivyttely on todellakin samaa kuin kuolema.

Tarkastelkaa kansainvälistä tilannetta. Maailmanvallankumouksen kasvu on kiistaton ilmiö. Tshekkiläisten työläisten suuttumuksen purkaus on tukahdutettu tavattoman julmasti, mikä osoittaa hallituksen äärimmäistä säikähdystä. Myös Italiassa on menty niin pitkälle, että Torinossa on tapahtunut joukkoluontoinen purkaus. Mutta tärkein on Saksan laivastossa puhjennut kapina. Kuvitelkaahan mielessänne, miten sanomattoman suuria vaikeuksia vallankumous kohtaa sellaisessa maassa kuin on Saksa ja vieläpä nykyisissä oloissa. Kapina Saksan laivastossa merkitsee epäilemättä suurta ratkaisuvaihetta maailmanvallankumouksen kehitymisessä. Kun meidän shovinistimme, jotka julistavat Saksan häviötä, vaativat Saksan työläisiä nousemaan heti kapinaan, niin me venäläiset vallankumoukselliset internationalistit tiedämme vuosien 1905—1917 kokemuksesta, ettei voida kuvitellaakaan vakuuttavampaa vallankumouksen kasvun merkkiä kuin on kapina sotaväessä.

Ajatelkaa, millaiseen asemaan me joudumme nyt saksalaisten vallankumoustaistelijain edessä. He voivat sanoa

meille: meillä on vain Liebknecht, joka kehotti avoimesti vallankumoukseen. Pakkotyölaitos tukahdutti hänen äänensä. Meillä ei ole ainoatakaan sanomalehteä, joka tekisi julkisesti selkoa vallankumouksen välttämättömyydestä, meillä ei ole kokoontumisvapautta. Meillä ei ole ainoatakaan työläisten tai sotilaiden edustajain Neuvostoa. Meidän äänemme hädin tuskin kantautuu todellisten laajojen joukkojen kuuluviin. Ja me teimme kapinayrityksen, vaikka meillä oli vain ehkä yksi mahdollisuus sadasta. Mutta te, venäläiset vallankumoukselliset internationalistit, olette voineet harjoittaa jo puoli vuotta vapaasti agitaatiota, teillä on parisenkymmentä sanomalehteä, teillä on koko joukko työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoja, te olette voittaneet molempien pääkaupunkien Neuvostoissa, teidän puolellanne on koko Itämeren laivasto ja kaikki Suomessa olevat venäläiset sotajoukot, ettekä te silti vastaa kapinakehotukseemme, ette kukista imperialisti-Kerenskiänne, vaikka teillä on yhdeksänkymmentä yhdeksän mahdollisuutta sadasta viedä kapinanne voittoon.

Niin, meistä tulee todella Internationalen kavaltajia, jos tällaisella hetkellä, näin suotuisissa olosuhteissa vastaamme saksalaisten vallankumoustaistelijain tällaiseen kutsuun *ainoastaan...* päätöslauselmilla.

Lisätkää tähän, että me kaikki tiedämme mainiosti, miten nopeasti kehittyi Venäjän vallankumousta vastaan tähdätty kansainvälisten imperialistien sopimuksenhieronta ja salaliitto. Kansainvälinen imperialismi lähestyy yhä enemmän tuon vallankumouksen kuristamista hinnalla millä hyvänsä, sen kuristamista sekä sotilaallisin toimenpitein että Venäjän kustannuksella solmittavalla rauhalla. Juuri tämä tekee sosialistisen maailmanvallankumouksen kriisin erikoisen kärkeväksi, juuri tämä tekee kapinan viivyttämisen erikoisen vaaralliseksi, olisinpa miltei valmis sanomaan: rikolliseksi meidän puoleltamme.

Tarkastelkaa edelleen Venäjän sisäistä tilannetta. Pikuporvarillisten sovittelupuolueiden vararikko on täysin kypsynyt, niiden puolueiden, jotka ilmentävät joukkojen vaistomaista luottamusta Kerenskiin ja yleensä imperialisteihin. Vararikko on täydellinen. Neuvostokuurian äänestys koalitiota vastaan Demokraattisessa neuvottelukokouksessa, talonpoikain edustajain paikallisneuvostojen *enemistön* äänestäminen koalitiota vastaan (vastoin niiden

Keskusneuvostoa, jossa istuvat Avksentjevit ja muut Kerenskin ystävät); vaalit Moskovassa, missä työläisväestö on lähimpänä talonpoikaista ja missä *yli 49 prosenttia* (ja sotilaiden keskuudessa 14 tuhatta 17 tuhannesta) äänesti bolshevikkeja, — eikö tämä todista selvästi, että kansanjoukkojen luottamus Kerenskiin sekä Kerenskin ja kumpp. kanssa luokkasovintoon pyrkijöihin on täydellisesti romahtanut? Tuskinpa voidaan kuvitella, että kansanjoukot voisivat sanoa jollakin muulla tavalla vielä selvemmin kuin tällä äänestyksellään bolshevikeille: johtakaa meitä, me seuraamme teitä.

Ja kun olemme saaneet tällä tavalla kansanjoukkojen enemmistön puolellemme, valloittaneet molemmat pääkaupunkien Neuvostot, niin nyt me odottelemme. Mitä odottelemme? Jotta Kerenski ja hänen kornilovilaiset kenraalinsa luovuttaisivat Pietarin saksalaisille ryhtyen siten suoraan tai välillisesti, avoimesti tai verhotusti salaliittoon sekä Buchananin että Vilhelmin kanssa Venäjän vallankumouksen kuristamiseksi kokonaan.

Ei siinä vielä kaikki, että kansa äänestyksellään Moskovassa ja Neuvostojen uusintavaaleilla osoitti meille luottamuksensa. On havaittavissa apatian ja välinpitämättömyyden kasvua. Tämä on ymmärrettävää. Tämä ei merkitse vallankumouksen laskua, niin kuin kadetit ja heidän apurinsa huutavat, vaan sitä, että usko päätöslausemiin ja vaaleihin on laskenut. Vallankumouksessa joukot vaativat johtavilta puolueilta tekoja eikä sanoja, voittoa taistelussa eikä puheita. Lähenee hetki, jolloin kansan keskuudessa voi ilmaantua mielipide, etteivät bolshevikitkaan ole muita parempia, koska he eivät ole kyenneet *toimimaan*, sen jälkeen kun joukot ovat antaneet heille luottamuksensa...

Kaikkialla maassa leviää talonpoikaiskapina. Aivan selvästi näkyy, että kadetit ja kadettien häntyrit yrittävät kaikin tavoin pienennellä sen merkitystä, supistaa sen „pogromeiksi” ja „anarkiaksi”. Heidän valheensa kumoaa se, että kapinakeskuksissa on alettu luovuttaa maata talonpojille: eiväthän „pogromit” ja „anarkiat” o’le milloinkaan johtaneet niin erinomaisiin poliittisiin tuloksiin! Talonpoikaiskapinan valtavaa voimaa todistaa se, että niin sovittelijat kuin myös eserrät „Delo Narodassa” ja *vieläpä*

Breshko-Breshkovskaja ovat alkaneet puhua maan luovuttamisesta talonpojille, jotta liike saataisiin tukahdutetuksi ennen kuin se on kasvanut lopullisesti heidän päänsä yli.

Ja mekö siis rupeamme odottelemaan, onnistuvatko kornilovilais-Kerenskin (jonka eserrät itse ovat juuri viime aikoina paljastaneet kornilovilaisuudesta) kasakkajoukot tukahduttamaan tämän talonpoikaiskapinan *osa osalta?*

Nähtävästi monet puolueemme johtajat eivät ole huomanneet, mikä *erikoinen* merkitys on sillä tunnuksella, jonka me kaikki olemme hyväksyneet ja jota olemme toistaneet loputtomasti. Tämä tunnus on: kaikki valta Neuvostoille. Puoli vuotta jatkuneen vallankumouksen aikana on ollut kausia, on ollut hetkiä, jolloin tämä tunnus *ei* ole merkinnyt kapinaa. Ehkä nämä kaudet ja nämä hetket ovat sokaisseet osan tovereita ja saaneet heidät unohtamaan, että nyt, ainakin syyskuun puolivälistä lähtien, tämä tunnus *merkitsee* meillekin *kehotusta kapinaan*.

Tähän nähden ei voi olla epäilyksen häivääkään. „Delo Naroda” selitti tämän hiljattain „yleistajuisesti” sanomalla: „Kerenski ei missään tapauksessa alistu!”. Eipä tietenkään!

Tunnus „kaikki valta Neuvostoille” on juuri kehoitus kapinaan. Ja me olemme kokonaan ja ehdottomasti syyllisiä, ellemme nyt, kehoitettuamme kuukausikaupalla joukkoja nousemaan kapinaan ja luopumaan sovittelusta, johdata näitä joukkoja vallankumouksen romahduksen aattona kapinaan, kun joukot ovat ilmaisseet luottavansa meihin.

Kadetit ja sovittelijat pelottelevat heinäkuun 3—5 päivillä, mustasotnialaisen agitaation kasvulla y.m.s. Mutta jos heinäkuun 3—5 päivinä tehtiinkin virhe, niin vain se, että emme ottaneet valtaa. Minun mielestäni tämä ei ollut silloin virhe, koska silloin emme *vielä* olleet enemmistönä, mutta nyt se olisi kohtalokas virhe ja pahempikin kuin virhe. Mustasotnialaisen, agitaation kasvu on ymmärrettävää, se osoittaa äärimmäisyyksien kärjistymistä kasvavan proletaris-talonpoikaisen vallankumouksen ilmapiirissä. Mutta olisi naurettavaa tehdä siitä todiste kapinaa *vastaan*, sillä kapitalistien lahjomien mustasotnialaisten voimattomuus, *mustan sotnian voimattomuus taistelussa* ei kaipaa

edes todisteluja. Musta sotnia on taistelussa suorastaan nolla. Kornilov ja Kerenski voivat nojautua taistelussa vain villiin divisioonaan ja kasakoihin. Mutta nyt on luokkakajakautuminen alkanut myös kasakkain keskuudessa, ja sitä paitsi talonpojat uhkaavat heitä heidän kasakka-alueidensa sisältä kansalaissodalla.

Kirjoitan näitä rivejä sunnuntaina, lokakuun 8 päivänä, te saatte lukea ne aikaisintaan lokakuun 10 päivänä. Kuulin eräältä ohi matkustavalta toverilta, että Varsovan rautatietä matkustaneet ovat kertoneet Kerenskin tuovan kasakoita Pietariin! Se on täysin todennäköistä, ja me olemme suorastaan syyllisiä, ellemmme tarkista tätä *kaikinpuolisesti* emmekä *ota selville toisen kutsunnan kornilovilaisjoukkojen* voimia ja sijoituspaikkoja.

Kerenski on tuonut jälleen kornilovilaista sotaväkeä Pietarin edustalle estääkseen vallan luovuttamisen Neuvostoille, estääkseen tätä valtaa tarjoamasta viipymättä rauhaa, estääkseen kaiken maan antamisen heti talonpoikaistolle, luovuttaakseen Pietarin saksalaisille ja pötkiäkseen itse Moskovaan! Siinä kapinatunnus, joka meidän on laskettava liikkeelle mahdollisimman laajasti ja jolla tulee olemaan hyvin suuri menestys.

Ei saa odotella Neuvostojen yleisvenäläistä edustajakokousta, jonka Toimeenpaneva Keskuskomitea saattaa lykätä marraskuuhunkin asti, ei saa viivyttellä ja sallia Kerenskin tuoda lisää kornilovilaisia sotajoukkoja. Neuvostojen edustajakokouksessa ovat edustettuina Suomi, laivasto ja Rääveli. Ne voivat yhdessä aloittaa viipymättä liikehtimisen Pietaria kohti, kornilovilaisia rykmenttejä vastaan, panna liikkeelle laivaston, tykistön, konekiväärit ja pari kolme armeijakuntaa sotilaita, jotka ovat esim. Viipurissa todistaneet, miten kovasti he vihaavat kornilovilaisia kenraaleja, joiden kanssa Kerenski on taas salapuhissa.

Olisi mitä suurin virhe luopua toisen kutsunnan kornilovilaisrykmenttien viipymättömän murskaamisen mahdollisuudesta sen takia, että lähtemällä Pietariin Itämeren laivasto muka avaa rintaman saksalaisille. Parjaaja-kornilovilaiset sanovat sen samoin kuin yleensä minkä valheen tahansa, mutta eihän vallankumouksellisten sovi antaa säikyttää itseään valheilla ja parjauksella. Kerenski luo-

vuttaa Pietarin saksalaisille, se on nyt päivänselvää; mitkään päinvastaiset vakuuttelut eivät voi hälventää meidän täydellistä varmuuttamme, joka johtuu tapahtumain kulusta ja Kerenskin kaikesta politiikasta.

Kerenski ja kornilovilaiset luovuttavat Pietarin saksalaisille. Juuri Pietarin pelastamiseksi on kukistettava Kerenski ja vallattava valta *molempien pääkaupunkien Neuvostoille*; nämä Neuvostot tarjoavat heti rauhaa kaikille kansoille ja täyttävät siten velvollisuutensa Saksan vallankumoustaistelijoita kohtaan sekä ottavat siten päätävän askeleen murskatakseen Venäjän vallankumousta vastaan solmitut rikolliset salaliitot, kansainvälisen imperialismin salaliitot.

Vain viipymätön Itämeren laivaston, Suomessa olevan sotaväen, Räävelin ja Kronstadtin liikkeellepano Pietarin edustalla olevia kornilovilaisia sotajoukkoja vastaan pystyy pelastamaan Venäjän ja maailman vallankumouksen. Ja tällaisella liikkeellä on yhdeksänkymmentä yhdeksän mahdollisuutta sadasta johtaa *muutamassa päivässä* kasakkain eräiden joukko-osastojen antautumiseen ja toisten joukko-osastojen täydelliseen murskaamiseen, Kerenskin kukistamiseen, sillä molempien pääkaupunkien työläiset ja sotaväki tukevat tällaista liikettä.

Viivyttely on samaa kuin kuolema.

Tunnus „kaikki valta Neuvostoille” on kapinatunnus. Ken käyttää tällaista tunnusta käsittämättä tätä seikkaa, harkitsematta sitä, syyttäköön itseään. Ja kapina on osattava ottaa *taidon* kannalta, — tästä mielipiteestä pidin kiinni Demokraattisen neuvottelukokouksen aikana ja pidän kiinni nytkin, sillä *niin* opettaa marxilaisuus, niin opettaa koko nykytilanne Venäjällä ja koko maailmassa.

Kysymys ei ole äänestyksistä, ei „vasemmistoeserrien” mukaanvetämisestä, ei maaseutuneuvostojen lukumäärän lisäämisestä eikä niiden edustajakokouksesta. Kysymys on kapinasta, josta Pietari, Moskova, Helsinki, Kronstadt, Viipuri ja Rääveli *voivat* sanoa ja josta niiden pitää sanoa ratkaiseva sanansa. *Pietarin ympäristössä* ja Pietarissa — siellä tämä kapina voidaan ja pitää päättää sekä suorittaa mahdollisimman harkitusti, mahdollisimman hyvin valmisteltuna, mahdollisimman nopeasti, mahdollisimman tarmokkaasti.

Laivasto, Kronstadt, Viipuri ja Rääveli voivat lähteä ja niiden pitää lähteä taistelemaan Pietaria vastaan, murskata kornilovilaiset rykmentit, nostattaa kapinaan molemmat pääkaupungit, aloittaa joukkoluontoinen agitaatio sellaisen vallan puolesta, joka tulee luovuttamaan maat heti talonpojille ja tarjoamaan heti rauhaa, kukistaa Kerenskin hallitus ja luoda tämä valta.

Viivyttely on samaa kuin kuolema.

N. Lenin

Lokakuun 8 pnä 1917.

*Julkaistu ensi kerran
marraskuun 7 pnä 1925
„Pravda” lehdessä 255. numerossa*

*Julkaistaan
konekirjoitusäljennöksen mukaan*
